

TIAN-I UNIVERSUMI PÄEV

(hispaania keeles- UNIVERSARIO- sisaldab sõna UNIVERSO-Universum, kus aja-arvamine puudub.

Otsetõlget sõnale "universario"ei ole)

Avastada, et valguse rada juhivad meid... ja valgustab meile teed erinevuse, erisuse poole, eluliselt tähtsa suunas.

Osata olla ühenduses kogu elavaga, loova sõnumi kandjaga, mis leiab tõestuse iga olendi loovuses ja tema võimes peegeldada seda, mis teda armastab, armastades seda, mida ellu viiakse.

Kõik see on hämmastus, üllatus, kui seda on näha tõendustes. Kõik on imetus, mitte poosist, vaid peegeldusest. Imetus referentsidele, mis asetavad meid Usu, Lootuse, Headuse, solidaarse, kooselulise suunda, seda piisava huumoriga, et mitte kunagi olla haavav!

Niiviisi hakkab olend vabanema "okaskehast", mis ei ole tema oma (tema loomuses), ning ta muutub, tema nahk muutub pehmeks ja atraktiivseks. Lõpetades olemast vastandumine, vaidlus ja kestav kaebamine, et liikuda edasi märkama, et oleme lahke, helde adaptatsiooni visand, üllatavatest, hämmastavatest võimekustest!

See, mida avab meie jaoks Palvuslik Tähendus, ei peaks meid viima igapäevase kriitilise lootusetuse poole; mis, kahtluseta, on tulvil motive, kuid mis annuleerib... -see kriitiline lootusetus- iga olendi kohaloleku sära. Kes on siin, sest tal on üks kohustus, missioon vaja täita; kes jätkab, sest on olemas müstiline hingus, mis teda hingestab.

See elamusliku märkamine..., et oleme olendid ühest suurest etendusest; ühest suurest loovast etendusest. Et, meie transiidil, ei või me jääda ajaloolisse šabloni, kestvasse kohtumõistmisesse, vaid et oleme haaratud igapäevasesse, jätkuvasse, üllatavas uudsusesse.

Oleme kriitilises, otsustavas punktis, mil purustamise, kaotuse, võimatuse tunne ilmub spontaanselt!, mil on elus vaid... viha, kättemaks, protest, võitlus, ebaõnn.

Selle allakäigu, hävinemise ees, kindlapeale, ei ole kerge leida mingit rõõmuhetke, mingit õhkamanevat kujutelma, unelmat.

Kuid igaüks meist on kujutelm, unelm! Oleme ühe lõputu Loomingu unelmad!

Ja me ei tohi omavahel pettumusi valmistada!..., ega ka mingitele teistele elus olevustele, kuhumaani meie teadmine ulatub.

Me ei või end tunda läbikukkunutena ühe armastava hinguse ees, mis meid juhib, mis meid hingestab, mis meid igal hommikul üles äratab!...

Jah. Mure on õigustatud, kuid veelgi õigustatum, heatahtlik ja armuandev on mõistmine, et sellel transiidil kulgemisel on vabastavad peegeldused..., läbi elu.

Ja tõsi on, et valu pitsitab, et häving ümbritseb, et vägivald võtab võimust. Kuid mitte vähem kindel on ka see, et tüünus... ärkab igal päeval; et naeratus on vajaduse väljendus, elu nimel.

Et igapäevaselt oodatakse; oodatakse, võib-olla, et lootusetus meist lahti laseks. Oodatakse lootuses. Oodatakse usalduslikkuses. Ent tõsi on ka see, et kiirus kiirendab... ja palub tulemusi!, ja palub tulu!, ja nõuab õigust, korda!... nüüd kohe!

Ja, selle kiirusega, haarab kaasa ja... ujutab üle.

Ja, selles kiirusega, pole aega mediteerida, ei ole aega palvetamiseks!... ega ka kontemplerimiseks.

Aeg on arvete esitamiseks!... ja surmanuhtluseks, ja muutuda kriitiliseks ja muuta kriitiliseks mõtlemine ja keelekasutus, kui vabastav, kaitsev väljendus. Ja unustada need, kes peavad püsti tõusma; need, kes on

kukkunud palju kordi ja vajavad abi. Kiirustamata! Sihikindlalt, järjepidavusega!

Inimkonna kohuseks on olla harmoonia, tasakaalu, fantastilise fantaasia alati võimatus elamise peegelduseks. Ja, nähes, et need on võimalikud!, olla ärksad, olla ärksad ja hoolikad iga sammu suhtes.

Et kiitus, ülistamine oleks tõeline, tõepärane... Ning et see ei muutuks hurrahüüete, triumfide liialdatud ülekoormaks..., et unustatakse jätkata, et usutakse olevat kohelejõudnud...

Ja mitte kunagi ei jõuta kohale, alati minnakse, sest meid kantakse.

Igavikul ei ole lõppu. Lõpmatusel ei ole kohale, pärale jõudmist. Surematusel ei ole kehtivuse kaotust, vananemist.

Tänane Palvuslik Tähendus tuletab meile meelde ja toob meile vajalikke uuenduslikke detaile, et üle kinnitada suunda, tähendust, et jõuda konsensusele ühises ja hajutada vasturääkivusi. Et alustada uut taasloomist, sellest, mida on elatud. Ümber sulatada see, mis võib olla laiali valgunud, hägustunud, ja sulandada kokku.

Ja niiviisi, omades hingusi, nagu vulkaan kui purskab, ja tunneb end vabastatuna korgist, mis teda tagasi hoidis; ning visandab, kujundab oma parimaid tulekeeli, oma kõige töödeldavamaid, viljakamaid laavasid, mis järeleandmatult, armutult külmuvad jõudes vette, ja muutuvad "sulandunuks"..., mis hiljem saavad harituks, kultiveerituks, justnagu maa sooviks väljendada mingit võrdlust, sarnasust... kirele, unelmatele, unistusele ja fantaasiale.

Kindlapeale, nendel ristteedel, ei ole lihtne jätkata. Ja on hülgamisi, on salakavalust, reeturlikkust, on kriitikaid ja on opositsioone.

Midagi neist ei peaks olema takistuseks, tõkkeks!, et jätkata. Need ei ole elemendid, mis võivad kahtluse alla seada pühendunud hingust... tundmaks end üheks inimkonna vabastavaks piisaks olemist, Loova Müsteeriumi eestkoste all!

Ei ole hülgamist, loobumist, mis mind kõikuma paneks. Pole olemas kriitikat, mis mind liigutaks, korda läheks. Ei ole kaotust, mis mind tagasi hoiaks. Ei ole arvamuste lahknemisi, mis mind kahtlema panevad.

Liitu, alianssi kuuluvad ilmsused, tõendused koos aja fantoomiga... näitavad, et, kahtluseta, Müsteeriumi Hingus liigutab, edendab meid, annab meile rütmi.

Kui ei oleks nii olnud, siis poleks ükski inimkond vastupidanud sellele trajektoorile, mida kantakse. Ja oleks hukutatud, hävitetud oma egoismide tõttu, oma loiduse tõttu, oma tavade, harjumuste tõttu, oma... kordamiste ja mugavuste tõttu.

Kuid mingi välgatus igast päevast!... on alal hoidnud valvsuse, valveloleku, tähelepanu..., mis on võimaldanud jätkata avastades, jätkata usaldades.

Päevast päeva näidatakse meile kokkusattumusi, juhuslikkusi ja üllatavaid detaile, mis viitavad, et meid juhitakse, et ollakse koos meiega.

Ja selle ees, peame olema kestvad, väsimatud panused, kestvad, väsimatud inspireerijad, kes näitavad ja pakuvad võimalusi, lahendusi, ressursse...

Ja isiklikuks näiteks olemine, grupiviisiliseks näiteks olemine, tunnetatule tunnistust andev... peab olema esimesel liini.

Mitte minna kaotsi, eksida... raevukate rünnakute kaitsetes. Mitte eksida emotsioonide inkvisitsiooni-laadsetesse vaidlustesse, riidudesse. Mitte lasta peal vajuda jalgadeni, vaid tõsta see tähtede poole! Mitte olla ühendus lahkarvamuste alianssidele, mis väänavad, moonutavad, mis loovad umbrohu seemneid, mida peab kui võsa maha võtma...

Ai! Mida kõike on vaja külvata!...

Olgugi et konspireerutakse, salasepitsetakse meie suunal, tähenduses, siis mitte iialgi ei saa meie funktsiooniks olema "konspireerumine". Meie omaks on "inspiratsioon", sest meid on inspireeritud.

Ja meie uus animus, ilma eelisõigusteta, asetab meid delikaatsele positsioonile, kuid ka uuele ilmsele näidiseks olemisele. Mis, loomulikult, ei ole vabastatud enda hindamisest ja pidevast ümberhindamisest; endalt kvaliteedi nõudmisest kõigilt andamitelt, mida Loov Müsteerium meile toob, annab.

Palvulik Tähendus meenutab meile:

Me ei ole siin, Universumis, et otsa lõppeda mingis surnuaias, mis on väsimatu vägivalla produkt.

Oleme selles Universumis, kui grandioosne väljendus, kordumatu ja võimalusi toetav.

Mis -aktuaalse, käesoleva teadvuse tähenduses- on kestvaks imeks olemine.

Ja kui me oleme selles Universumis, kui kordumatu elamus, ilma kahtluseta -ilma üritamata avastada lgaviku müsteeriume- on selge..., et tema Armastuse lõputus pühendumises on Jõulisus, Valjus; see Armastuse Jõulisus, mis on olnud teeseldud, simuleeritud, mis on olnud väärkoheldud, mis on olnud halvasti interpreteeritud. Ja sellele Armastusele on antud kõikelubavuse, tolerantsuse, võimaldamise karakteristika... ükskõik missugusele jõuetusele või ükskõik missugusele vägivallale, "isamaa armastuse nimel", "partei armastuse nimel", "ideaali armastuse nimel", ükskõikmissuguse armastuse... ". Ja selle armastuse nimel tapetakse, jälitatakse... See ei ole Armastuse Jõulisus, Valjus.

Armastusel on puhastamise, läbipaistvuse jõulisus.

Armastusel on Usu jõulisus.

Armastusel on selguse jõulisus!

Armastusel on siiruse jõulisus! Ta ei luba varjamisi! Ja kui seda tehakse tema nimel, siis Armastus läheb ära. Jääb järele mingi habras sõprus või lihtsalt mingi vastastikune ärakasutamine.

Ai! Milliseks väärkohtlemiseks on Armastus muudetud! Ja, tema nimel, kui palju barbaarsusi on korda saadetud! Ja nad kõik, kuna need pole olnud jõulised oma elamustes; elamus, mis meile antakse, ja milles peame peegelduma. Ja jõulisust on interpreteeritud kui karistust!, kui keeldu!, kui väärkohtlemist!... Pole midagi kaugemat nende sõnade reaalsusest.

Armastuse Jõulisus põhineb hellusel, mõistmisel, kuulamisel, kuid seda kuulekal juhtimisel, teadmises olemisest vabastav vahendaja, kes, lõpptulemusena, ei saa omale lubada igapäevast harjumuspärast tolerantsi, mugandumist!... ja nõudlikkust.

Hoides alal Armastuse päriolevat, järeleandlikku Jõulisust, kui elavat, igapäevast kogemust, mis meid ühendab, mis meid Loominguga ühte sulatab ja meid võimekaks teeb meie loomingulisuse heaks, siis saab meil olema impulss, soov, tahe jätkata olemist panuseks, üks kastepiisk, mis toidab, mis näitab, mis õpetab, mis annab tunnistust, mis panustab juhitud Müsteeriumi poolt, erineva, teistsuguse inimkonna suunas.
